

rom kavicsot markom. / Szemem lesütöm. Fejemet lehajtom. // Öreg vagyok, hunyorog rám tüzed. / Unlak! És megvetem a világot: / ezt a kontár munkát, e fércművet! / Ha van dilettáns, akkor az te vagy. // kellett neked agyagból gyúrni embert! / Fegyvert csókol asszonya helyett, fegyvert. // Magad képére formáltál uram: / vérengző vagy te is, ragadozó! Nézzük egymást hozszan, szomorúan, / végül kiserked ajkamon a szó: // TARTSD MEG SZENTHÁROMSÁGOD MAGADNAK! / Tagadlak és tagadlak és tagadlak." Ettől függetlenül a Szentháromság van. Ha hisszük. De Isten egyként lehajol azokhoz is, kiknek az utolsó sor a szentháromságuk. De ha nem Isten, hát ki a felelős? Nincsen. Babits, az igazán katolikus költő is ezt írta: „Az Úristen őriz engem / mert az Ő zászlóját zengem, // Ő az Áldás, Ő a Béke / nem a harcok istensége. // Ő nem az a véres Isten: / az a véres Isten nincsen.” Hihetünk annak a Ba-

UTASSY JÓZSEF

Az én asszonyom

*Hitvesként remekbe faragott némben:
a feleségem.*

*Se szép, se csúnya. Maga a hűség.
Aján mosoly ül. Szeme derűs ég.*

*Takaros, tiszta, okos. S oly vidám:
Isten is nékem szemelte ki tán!*

*És nem fél senkitől. Én sem féltem őt.
Úgy ismerjük egymást, mint a temetőt.*

*Ő árva már szintén,
mint én.*

*Nincs az a kincs, amiért odaadnám!
Ha egyszer elhagyom: csak Sohanapján.*

bitsnak, aki végig megtartotta a hitet a gégerák irtatlan szorításában. Nem muszáj, de érdemes. Utassy József így már sohasem fog hinni. Aztán gondolhatunk arra is, hogy minden ellenkező híreszteléssel szemben a műalkotást nem adják ingyen. Háttére a szenvedés. De csak addig a fokig, amíg az a szenvedés tétellel bír, építő jelle-gű; ha azonban átlép azon a virtuális cezúrán, ahogyan azt Utassynál már régen megtette, értelmetlenné válik.

Utassy József megírta a megírhatatlant. A lehetetlent. De írhatja-e tovább? Rédicsei remeteségben? Költői (anti)szentírássá nagyul? Nagy Gábor jó érzékkel idézi meg *Vasy Gézát* az utószóban, aki ezt az egy-könyv írást *Baudelaire*-éhez hasonlítja, és hozzát teszi: „Csak ő nem annyira a romlás virágait, mint inkább a virágok romlását énekl meg.” Utassy régen *tudja nevét az árvaságnak*. A Krisztusba olvadt Pilinszky túlvilági vigyázó tekintete acéolvastó „fény a bilincsen.”

Isten!

*Soha, senki ellen
én nem fenekedtem:
apró bűneimet,
kérlek, ne nagyítsd fel!*

*Nem lelem apámat,
fiamat, anyámat:
csoda-e, ha tollam
trónod ellen lázad?!*

*Született eretnek
vagyok. Így szeress meg!
Ősz van. Hull a dió.
Levelek peregnek.*